

Ellentétben a jobboldalon tapasztalható aggodalommal, sőt félelemmel, én türelmetlenül várom a Göncz-féle gyűlölettvény bevezetését. Sőt inkább attól tartok, hogy a két magyarországi szamizdat kiadvány és több nyugati magyar emigráns lap szerint is ügynökgyanús múltú magyar államelnök esetleg mégsem terjeszti be e törvényt tervezetét, amelyet a Soros-Várszegi-Fenyő-féle félállami Postabank és a Dunaholding finanszírozta SzDSz emberei (forrás: Magyar Narancs) hatalomba kérérdkedésük után az elsők között akartak elfogadtatni a Parlamenttel.

A Göncz-féle gyűlölettvény hatályosítása azonban mind egyre késik. Lehetséges, hogy az említett kiadványok szerint ügynökgyanús minősített Göncz Árpád elhatározta: egészen a volt ügynökbeszervezők koalíciója általi újraválasztásáig nem is lép ebben az ügyben. De bármilyen késleltetés is a törvény elfogadtatását, nekem kifejezetten hiányzik.

Rendkívül hasznos lenne ugyanis, mert szívderítő tréfák kiadhatatlan forrásává válhatna.

Bíróság elé lehetne citálni például *Bolgár Györgyöt*, ha e törvény kihirdetése után ismét leírná azt, amit a Népszabadság tavaly október 15-i számában önmagáról vallott: „... az idegeneket látva előbb felmegy a pumpa. Azon kapom magam, hogy gyűlölöm őket, bár semmi közöm hozzájuk, semmi közük hozzám. Gyűlölök, tehát vagyok. Gyűlölök, tehát én vagyok, ők viszont nem én, sőt nagyon és első pillantásra észrevehetően nem én: ők mások”.

Hatóságilag elő lehetne vezetni *Kornis Mihály* („Mityu”) színműíró is, ha a Göncz-törvény hatálybalépése után a jobboldallal szemben táplált érzéseiről újra azt írta, amit egyszer már leírt: „Mi jobban gyűlölünk titeket, mint ti bennünket”.

Ha viszont a független magyar bíróságok valami okból felmentő ítéletet hoznának Bolgár és Kornis ügyében, minden szélsőjobboldali azonnal leírhatná ugyanezeket a sorokat *Szabó Albert* majdan megjelenő könyvát, és kajánul várhatná a megtorló intézkedéseket. Ha az idézett kitételekért Szabókat bekasztlnák, az Amnesty International és a Freedom House még elítélőbbben osztályozhatná a magyarországi ex-kommunisták és balliberális szövetségeik koalíciójának fasizálódó uralmát.

A szólásszabadság mint politikai jutalom

A balliberálisok valamelyest elkéstek a szavak megregulázásával. A szilikon, az üvegszál-optika és a vezeték nélküli faxolás korában a mások ellen olthatatlan gyűlöletet propagáló, szélsőségesen kirekesztő *Ungvári Tamás*, *Weyer Béla*, *Pelle János*, *Barabás Tamás*, *R. Székely Julianna* és *Várkonyi Tibor*, továbbá a rendkívül szerény képességű *Buják Attila*, a Sugár András a „világból kiüldözni” akaró MÚOSZ-führer: *Kereszty András* és társaik küldetéstudatos hajlamaikat még Magyarországon sem élhetik ki gátlástalanul, ahol pedig szinte minden propaganda-eszköz a birtokukban van.

Országunkban az információk szabad áramlását a liberálfasiszták már most is jelentős mértékben korlátozzák. Az általuk teremtett félelem légkörében az Országos Széchényi Könyvtárban a könyvtárosok nem merték katalógusrendszerbe iktatni Mónus Áron könyvének a katalóguscéduláját (Mónus Áron: *Összeesküvés: A Nietzschei Birodalom, Interseas, Hódmezővásárhely, 1994*), és minden eszközzel akadályozzák olyan, biztos kereskedelmi sikerrel kecsegtető könyvek százainak a megjelenését, amelyek az érdekeiket sértenék.

A hazai liberálisoknak e téren is van amerikai mintaképük: *Morton Horwitz*, a Harvard Egyetem jogi karának professzora. Horwitz a Méréleg utcai SzDSz-nyikekhez hasonló gondolkodású figura. A kifejezés szabadságát korlátozó elméletében abból indult ki, hogy a jogi és az etikai normák valójában osztályérdek leképződései (amit *Bauerék*, *Eörsiék*, *Kis Jánosék*, *Petőék* és *Tamás Gáspárék* osztályérdekeinek ismeretében készséggel el is hiszik, az ún. osztályérdekkel szemben tanúsított konzervatív elméleti fenntartásaim ellenére.).

Horwitz jó két éve a Harvard Law Review-ban (Harvard Jogi Szemle) megtámadta az amerikai Legfelsőbb Bíróság szerinte „lezser” állásfoglalását a szólásszabadság ügyében, különösen azért, mert egy ismert esetben e testület nem volt hajlandó a „gyűlöletkeltő” szöveget bűncselekménynek minősíteni.

Horwitz ideológiai nekibuzdulása sajtóságos öngól, hiszen a balliberális társaság önmagát korábban a korlátlan szólásszabadság letéteményesének tekintette. Sőt, éppen ők támadták a konzervatívokat és a vallási okokból tiltakozókat, amikor az utóbbiak az erőszakot és a pornográfiát népszerűsítő „hollywoodi mocskot” bírálták. Miután a magyarországi epigonok mindent szolgálai lemásolnak, amit amerikai balliberális mintaképek ész nélkül, vaktában papírra vetnek, nem csoda, hogy hangosan protestáltak akkor is, amikor a magyarországi egyházak tiltakoztak Martin Scorsese *Krisztus utolsó megkísértése* című filmjének nagypénteki televíziós vetítése ellen.

A hazai liberálfasiszta politikai különítmény természetesen élénken tiltakozna, ha a közszolgálati televízió Leni Riefenshtahl *Az akarat diadala* című propagandafilmjét kívánná bemutatni. De hát a kettős mércé éppoly kedves a liberálfasisztáknak, mint a Magyar Hírlapnak a tüzök életét fenyegető, mélységesen etikátlan, csak nyereszkerésre törekvő zugújságírása.

A balliberális társaság már gyakorolja is a szólásszabadság korlátozását az amerikai egyetemeken és az amerikai lapokban. A Politikailag Helyes (Politically Correct - PC) beszédkódex tőlük származik.

A baloldal a szólásszabadság ellen

Ez az írás 18 éven felülieknek szól. Minősítő jelzőként – melyek egyik legsúlyosabbika a „liberális” – előre is bocsánatot kérek a kényes ízlésű olvasótól. Amikor azonban a riportalanját feljelentő Mester Ákos szerkesztette 168 Óra című lap május 30-i számában – nem a vélemények rovatában, hanem tudósításban – „Boross Ayatollah” és „Kulin Mullah” olvasható (vajon mikor találkozunk „Kis János Ayatollah”-val vagy „Pető Mullah”-val?), akkor – mint az Antall-kormány idején a közszolgálatilag makulátlan Hardy Mihály a Magyar Hírlapban bejelentette – a fehér kesztyűt le kell végre tépnünk a kezünkről, és – mint Farkasházy Tivadar követelte annak idején – ott kell hagynunk az úri kaszinót. Nyugtalan lelkiismeretemet azzal próbálom csitíttatni, hogy a Postabank Kurírján, a Németh-kormány titkos, letétiszámlás, Co-Nexusos Hócipőjén vagy a korábbi koalíció Művelődési Minisztériuma támogatta Magyar Narancson edződött olvasóinknak az írásomban feltűnedező jelzők a plüssállatos gyermekszobák meghitt hangulatát idézik csupán.

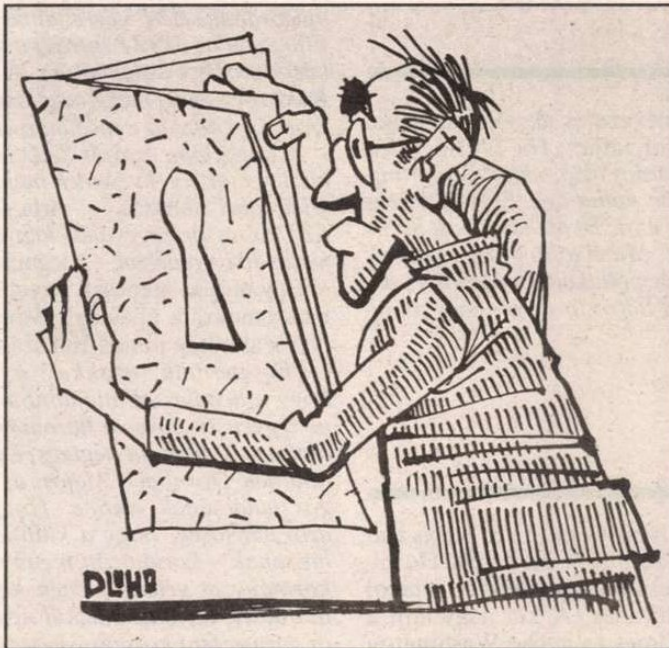
A szólásszabadság mint történelmi elégtétel

A PC-ügyek nagy pártfogója, Horwitz azt rója fel az amerikai Legfelsőbb Bíróságnak, hogy az „egyetemesség akarja tenni a szólás szabadságát”. (Ó! Továbbá: Jaj!) Véleménye szerint a mostani bíróságnak az egykori Warren-féle bíróság gyakorlatát kellene követnie, amikor is a Legfelsőbb Bíróság döntései a szakszervezetek, a kisebbségek és az „ellenzékiek” számára előnyt biztosítottak (pozitívan diszkrimináltak). Vagyis, vonja le Horwitz a következtetést, a szólás szabadságát nem úgy kell tekinteni, mint elvi állásfoglalást, amely parttalan vitalehetőséget biztosít mindenki számára, hanem mint olyan eszközt, amely a hátrányos helyzetű társadalmi csoportokat segíti abban, hogy történelmi elégtételt vegyenek a rajtuk esett sérelmekért. Horwitz kifejezést korlátozó törvényeket is szorgalmazna, ha a végeredmény bizonyos társadalmi csoportok politikai programját juttatná érvényre.

Amit Horwitz jogi köntösbe bújtatótt, azt Stanley Fish professzor filozófiai alapokra igyekezett helyezni *Szólásszabadság nem létezik – s ez jó dolog* című új könyvében. Fish szerint a szólásszabadság „nem független érték, hanem politikai jutalom”, és mint minden más eszme, fogalom vagy érv, csupán „egyfel több zajforrás a harci dübörgésben”. Fish nyíltan kimondja: könyvét azért írta meg, hogy a liberális baloldalt megszabdítsa egyik illúziójától, mert ha továbbra is ragaszkodna hozzá, ez megakadályozná céljai elérésében.

Mint látjuk, Stanley Fish akár holnap beléphetne az SzDSz-be, és ott jól is érezné magát. Már csak azért is, mert egyetlen, a politika nyelvére lefordítható következtetése az, hogy a gyűlöltre szító szövegeket („hate speech”) be kell tiltani. Ez pedig nem más, mint vegytiszta SzDSz-es logikájú érvelés a szólásszabadság korlátozása, a baloldal anyagi és politikai érdekeinek szolgálatában.

Horwitz és Fish érvei balra vannak a fősodratú amerikai liberálistól. A szólásszabadság kormányzati szabályoztatásának igénye azonban nemcsak az ő vesszőparipájuk. Cass Sunstein

liberális alkotmányjogász (Chicago Egyetem), akit Clinton a Legfelsőbb Bíróságba igyekeznek bejuttatni, szintén a szólásjog szabályozása mellett voksolt legújabb, *A demokrácia és a szólásszabadság problematikája* című, elközzétlen rossz könyvében. Sunstein szerint, ahogyan a harmincas években fokozott kormányzati irányításra volt szükség a szociális célok elérése érdekében, napjainkban az amerikai kormányoknak a szólás szabadságába kellene beavatkozni, mégpedig azért, hogy – most következik a fából vaskarika – a demokratikus társadalomban az információkat „optimálisan” lehessen terjeszteni.

Az SzDSz furcsa vitustánca

Felmerül a kérdés: miért lettek hirtelen korlátozás- és beavatkozáspártiak a magyarországi balliberálisok, akik nem is oly rég még önmagukból kivétkezve követelték a korlátlan szólás- és sajtószabadságot? A válasz pofonegyszerű: ők ugyanazért korlátoznák az eszmék szabad piacát, amiért a rothadó vállalatok kormánybeavatkozást követelnek. A sikertelen cégek ugyanis nem tudják eladni a termékeiket, ha a szabad piacon jobb termékek is kaphatók, a liberális eszmék egyre inkább eladhatatlanok, ha az ellenérvek is szabadon megjelenhetnek az érvek tőzsdéjén. A liberálisok ma már oly gyatrán állnak eszmeileg, hogy egyszerűen megrettennek a konkurens gondolatoktól, szemlátomást faszálódó koalíciójuk ezeket tehát mindenáron késleltetni igyekeznek.

Van persze egy másik ok is, amiért a Göncz-féle gyűlölettvényt – pontosabban: ennek a szólásszabadságot büntető passzusát – be akarják vezetni. A hetvenes évek végéig a liberálisok és a baloldaliak egyaránt azt hitték, hogy a társadalomtudományok eszköztára és a társadalomtudományos kutatások eredményeinek széles körű publikálása felhasználható arra, hogy a társadalmat „progresszív” irányba fordítsák. Csak hogy alaposan csalódnunk kellett. A szovjet birodalom összeroppanása a magyarországi „keménymagos” baloldal „tudományos” szocializmusba vetett hitét egyszer s mindenkorra aláta. A demokrata hangoltságú szocialisták meg egyre kevésbé tudták azt a hazugságukat fenntartani, hogy az egyenlődi politikája összeegyeztethető a gazdasági növekedéssel és a virágzó gazdasággal, hiszen az Európa már fenntarthatatlan jóléti rendszerei és Délkelet-Ázsia roppant ütemű fejlődése közötti kontraszt porrá zúzza együgyű tantételeiket. Az amerikai liberálisok egyszerűen kifogynak az érvekből, amikor a konzervatívok az amerikai gettókra mutatnak, amelyek – mint hangoztatják is – ékes bizonyosságai az évtizedeken át folytatott „NagyTársadalom” elnevezésű liberális programoknak. A Rothasztás Programjának, amely ma már – Demszkynek köszönve – a Baththyány tér látogatói és a hűgyszagú pályaudvarok vendégei számára legkevésbé sem ismeretlenek, nem szólva a kalkuttásodó Budapest jóval elhanyagoltabb kerületeiről.

A rángógörccs magyarázata

A társadalomtudományok is olyan irányban mozdultak el, amely folyamatosan aláaknázza a baloldal „eszmei” terepét. A lélektan, az antropológia, a nyelvészet és a közgazdasági kutató rászemlétek arra – amit Carl N. Degler írt meg *Az emberi természet nyomában: a darwinizmus hanyatlása és újraképzése az amerikai társadalomról alkotott eszmékben* című, nagy sikerű könyvében –, hogy az emberi természet nem az ún. társadalmi „ráhatások”-ban, hanem a biológiai alapokban gyökerezik. E roppant egyszerű kinyilvánítás oly mértékben idegesíti a liberális közvéleményt, hogy ez jószerivel mérhetetlen. Hiszen nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy az emberi társadalmakat nem lehet – az emberi természetet megsúfolva – tetszőlegesen átalakítani. Ez pedig a liberális alapdogma élő cáfolata. Ha ugyanis az emberi természetet lényegében a biológia alakítja, akkor hosszú távon lóttek a tetszőleges társadalmi beavatkozásoknak.

A magyarországi liberálisok, akik külföldi társaiktól annyiban különböznek, hogy itt övek a véleményformáló hatalom csaknem egésze, be szeretnék tömni az alternatív információcsatornákat. Tudják, hogy hosszú-hosszú jégkorszak előtt állnak, és hogy a számukra már csak ijesztően rövid ideig oltalmat adó magyarországi szigetük elmerülése után nem fognak egéruat találni. Az életükért küzdenek tehát, ami számukra azt az élvezeti állapotot jelenti, hogy mások lehetőségeit elvéve, másokat eltaposva közteherként nehezdednek a magyar társadalomra. Szólásszabadságot korlátozó törvényükkel avított, hitelét vesztett, Európában és világszerte is rohamosan háttérbe szoruló eszmerendszerüket oltalmazzák. Mivel piócalétük a tét, még az sem zavarja őket, hogy elsőként a korlátlan szólásszabadságot hirdető vezérelvüket hajították ki süllyedő léghajókjukból.

A Göncz-féle törvény bevezetése ezért lenne a mi számunkra örömmünne. Abban a pillanatban ugyanis, amikor Patkány – két magyar szamizdat a Patkány lelőhelyét aktaszámmal is megjelölte – bevezeti a patkánytörvényt, ütött a végórájuk.

Arra az egy órára gargantuai öröm lesz akár önmagunkat is lesitteltetni.

Türelmetlenül várom hát a Göncz-féle gyűlölettvény bevezetését. S mivel a sztalini időkben az akasztás költségeit a hozzátartozókra számlázták, hadd ajánljam fel a Bokros-féle pótköltségvetéshez való egyéni hozzájárulásomat: hajlandó vagyok fizetni a bilincsemért. Sőt, akár a drágább, kézi előállítású kalódamért vagy a kurtavasamért is, ha ez utóbbiakat jelenlegi hatalomgyakorlóink biztonságosabb fenytőeszköznek ítélnék.

Báder Katalin